

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

SECȚIA A TREIA

CAUZA GOREA c. REPUBLICII MOLDOVA

(Cererea nr. 6343/11)

HOTĂRÎRE

STRASBOURG

23 iulie 2013

DEFINITIVĂ
23.10.2013

Poate fi subiect al revizurii editoriale.

În cauza Gorea c. Republicii Moldova,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), întrunită într-o Cameră compusă din:

Josep Casadevall, *președinte*,

Corneliu Bîrsan,

Ján Šikuta,

Luis López Guerra,

Nona Tsotsoria,

Kristina Pardalos,

Valeriu Grițco, *judcători*,

și Santiago Quesada, *grefier al Secției*,

Deliberînd la 2 iulie 2013 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărîre, care a fost adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. Cauza a fost inițiată prin cererea (nr. 6343/11) depusă la 13 ianuarie 2011 contra Republicii Moldova la Curte potrivit articolului 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale ("Convenția"), de către un cetățean al Republicii Moldova, dl Mihail Gorea („reclamantul”).

2. Reclamantul a fost reprezentat de către dl A. Donica, avocat care își desfășoară activitatea în Chișinău. Guvernul Republicii Moldova ("Guvernul"), a fost reprezentat de către Agentul său, dl L. Apostol.

3. Reclamantul s-a plîns, în particular, că a fost maltratată de către colaboratorii poliției și că investigarea efectuată în legătură cu plîngerea sa despre maltratare a fost inefectivă.

4. La 5 octombrie 2011 cererea a fost comunicată Guvernului. De asemenea, s-a decis ca fondul cererii să fie examinat concomitent cu admisibilitatea acesteia (articolul 29§1).

ÎN FAPT**I. CIRCUMSANȚELE CAUZEI**

5. Reclamantul s-a născut în 1962 și locuiește în Costești.

6. La 15 iulie 2008 reclamantul a fost vizitat de către trei colaboratori ai poliției care s-au interesat despre locul aflării fiului său și care au vrut să efectueze o percheziție a casei reclamantului. Potrivit reclamantului, la întrebarea lui dacă există vreo autorizare privind efectuarea percheziției, colaboratorii poliției au început să-l bată, l-au încătușat și l-au dus cu forța la sectorul de poliție. La sectorul de poliție ei au continuat să-l maltrateze. Reclamantul a fost lovit puternic după cap, în rezultat a căzut jos perzînd

cunoștința. Când și-a revenit, el era într-o baltă de sânge, pe care a fost impus să o curețe. El a fost eliberat din detenție, cinci zile mai târziu. Guvernul nu a contestat faptele în cauză.

7. La 16 iulie 2008 reclamantul a depus o plîngere la procuratură în legătură cu relele tratamente aplicate în privința sa cu o seară înainte.

8. La 17 și 23 iulie 2008 reclamantul a fost examinat de către medicii legiști care au depistat excoriații și echimoze pe față, hemitorace și gamba dreaptă al reclamantului. Medicii au concluzionat că leziunile au putut fi cauzate prin acțiunea traumatică a unui obiect dur-contondent cu suprafață cu interacțiune limitată, posibil în timpul și circumstanțele indicate de reclamat.

9. La 25 iulie 2008 un procuror din procuratura Ialoveni a respins plîngerea reclamantului ca fiind nefondată. Procuratura a emis o ordonanță de neîncepere a urmăririi penale întemeiată pe declarațiile colaboratorilor poliției acuzați și care au menționat că ei au efectuat o percheziție la domiciliul reclamantului în scopul depistării fiului acestuia. Ei au pretins că percheziția a fost efectuată cu permisiunea reclamantului, însă în timpul percheziției acesta a început să-i numească cu cuvinte necenzurate. Din cauza comportamentului reclamantului, colaboratorii poliției acuzați au decis să-l ducă la sectorul de poliție. Leziunile au fost cauzate în urma opunerii rezistenței.

10. La 29 octombrie 2008 un procuror ierarhic superior a dispus anularea ordonanței privind neînceperea urmăririi penale și efectuarea unui control suplimentar a circumstanțelor cauzei.

11. La 21 noiembrie 2008 un procuror din procuratura Ialoveni în mod repetat a respins plîngerea reclamantului ca fiind nefondată, din motive similare ca și prima dată. Reclamantul a contestat, însă la 31 martie 2009 plîngerea reclamantului a fost respinsă de către procurorul ierarhic superior. Reclamantul a contestat decizia procurorului la un judecător de instrucție.

12. În același timp, procuratura Ialoveni a inițiat o procedură administrativă împotriva reclamantului pe motiv că acesta ar fi ultragiât colaboratorii poliției și a opus rezistență la reținere. La 13 martie 2009 Curtea de Apel Chișinău printr-o decizie irevocabilă a achitat reclamantul, după ce a constatat lipsa în acțiunile lui a elementelor contravenției administrative.

13. La 24 aprilie 2009 un judecător de instrucție din judecătoria Ialoveni a admis plîngerea reclamantului, a anulat ordonanța din 31 martie 2009 și a dispus reexaminarea plîngerii reclamantului.

14. La 24 iulie 2009 un procuror din procuratura Ialoveni iarăși a emis o ordonanță privind neînceperea urmăririi penale.

15. La 20 august 2009 un procuror ierarhic superior a respins plîngerea reclamantului. Reclamantul din nou s-a plîns unui judecător de instrucție.

16. La 24 decembrie 2009 judecătoria Ialoveni a admis plîngerea reclamantului, a anulat ordonanțele din 24 iulie 2009 și 20 august 2009 și a dispus reexaminarea cauzei.

17. La 17 februarie 2010 un procuror din procuratura Ialoveni a respins din nou plîngerea reclamantului. Reclamantul s-a plîns procurorului ierarhic superior.

18. La 10 mai 2010 procurorul raionului Ialoveni a admis plîngerea reclamantului, a anulat ordonanța din 17 februarie 2010 și a dispus efectuarea unui control suplimentar.

19. După reluarea investigației a fost întocmit un nou raport de expertiză medico-legală, care a confirmat concluziile din rapoartele de examinare medico-legale precedente și a fost stabilit că leziunile corporale depistate nu au fost caracteristice automutilării sau cauzate în rezultatul căderii.

20. La 12 iulie 2010 un procuror din procuratura Ialoveni din nou a respins plîngerea reclamantului ca fiind nefondată. Reclamantul s-a plîns procurorului ierarhic superior.

21. La 5 august 2010 un procuror ierarhic superior a respins plîngerea reclamantului. Reclamantul s-a plîns unui judecător de instrucție.

22. La 13 octombrie 2010 un judecător din judecătoria Ialoveni a admis plîngerea reclamantului și a anulat ordonanțele din 12 iulie 2010 și 5 august 2010, dispunînd reexaminarea cauzei.

23. La 3 ianuarie 2011 un procuror din procuratura Ialoveni a respins din nou plîngerea reclamantului.

24. La 7 aprilie 2011 un procuror ierarhic superior a anulat ordonanța menționată *supra* și a dispus investigarea suplimentară a circumstanțelor cauzei.

25. La 14 aprilie 2011 urmărirea penală a fost intentată pentru prima dată în mod oficial de către procuratura Ialoveni și reclamantul a fost recunoscut oficial în calitate de victimă.

26. În perioada 14 aprilie și 23 noiembrie 2011 reclamantul, soția acestuia și doi vecini au depus mărturii la Procuratura Ialoveni. Unul din vecini a văzut cum reclamantul a fost maltratat de către doi colaboratori ai poliției în timp ce al treilea colaborator al poliției o ținea pe soția acestuia. El a văzut că unul dintre colaboratorii poliției l-a lovit pe reclamant de două sau trei ori cu picioarele în regiunea cutiei toracice. Un alt vecin, care nu văzuse întregul incident, a văzut cum doi colaboratori ai poliției l-au țîrît pe reclamant, care părea a fi inconștient, la mașina lor. Soția reclamantului a susținut că soțul ei a fost bătut de către doi colaboratori ai poliției și l-au doborât la pămînt în timp ce al treilea o ținea pe ea.

27. La 6 aprilie 2012 procuratura Ialoveni a trimis cauza în judecată. Se pare că pînă în prezent, această cauză este pendinte pe rolul acelei judecătării.

II. DREPTUL INTERN PERTINENT

28. Legea cu privire la poliție din 18 decembrie 1990 prevede următoarele:

Articolul 14. Condițiile și limitele aplicării forței, mijloacelor speciale și a armei de foc.

“Poliția are dreptul să aplice forța fizică, mijloacele speciale și arma de foc în cazurile și în modul prevăzute de prezenta lege. Aplicarea forței, mijloacelor speciale sau a armei de foc trebuie să fie precedată de un avertisment privind intenția recurgerii la ele cu acordarea unui timp suficient pentru reacția de răspuns, cu excepția cazurilor în care tergiversarea aplicării forței fizice, a mijloacelor speciale și a armei generează un pericol direct pentru viața și sănătatea cetățenilor și a colaboratorilor poliției, poate conduce la alte urmări grave.

...

În toate cazurile când aplicarea forței nu poate fi evitată, colaboratorii poliției sînt datori să se străduiască să aducă o daună cît mai mică sănătății, onoarei, demnității și bunurilor cetățenilor, de asemenea să asigure acordarea asistenței medicale victimelor.

În cazul rănirii sau decedării cetățenilor ca urmare a aplicării forței fizice, a mijloacelor speciale sau a armei de foc colaboratorul poliției este dator să comunice despre aceasta șefului său direct, pentru ca acesta să-l înștiințeze pe procuror.

Depășirea de către colaboratorii poliției a atribuțiilor lor în ceea ce privește aplicarea forței, a mijloacelor speciale și a armei de foc atrage după sine răspunderea prevăzută de lege.”

Articolul 15. Aplicarea forței fizice

“Colaboratorii poliției aplică forța fizică, inclusiv procedee speciale de luptă, pentru curmarea infracțiunilor, pentru înfrîngerea rezistenței opuse cerințelor legale, dacă metodele nonviolente nu asigură îndeplinirea obligațiilor ce le revin.”

ÎN DREPT

I. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 3 DIN CONVENȚIE

29. Reclamantul a susținut că a fost maltratat de către colaboratorii poliției în timpul reținerii și detenției sale și că autoritățile naționale au omis să efectueze o investigație efectivă în legătură cu plîngerile sale despre maltratare. În opinia sa, maltratarea ar fi constituit o încălcare a articolului 3 din Convenție, care prevede următoarele:

Articolul 3

“Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante”

A. Admisibilitatea

30. Guvernul a susținut că urmărirea penală în legătură cu circumstanțele prezentei cauze este în curs de desfășurare și că nu a fost adoptată vreo hotărîre procesuală definitivă în acest sens. Din acest motiv, Guvernul a susținut că cererea reclamantului este prematură și că el nu a epuizat căile de recurs interne disponibile.

31. Curtea reamintește că scopul articolului 35 § 1 din Convenție este să acorde Statelor Contractante oportunitatea de a preveni sau de a corecta pretense încălcări invocate împotriva lor pînă la momentul în care aceste pretenții sînt deferite spre examinare Curții. În consecință, Statele sînt eliberate de obligația de a răspunde pentru actele sale în fața unui organism internațional pînă cînd ele însele nu au avut posibilitatea să aplice dreptul material în conformitate cu propriile lor sisteme de drept (a se vedea, de exemplu, *Remli c. Franței*, 23 aprilie 1996, § 33, Rapoarte asupra hotărîrilor și deciziilor 1996-II, și *Selmouni c. Franței* [MC], nr. 25803/94, § 74, CEDO 1999-V). În același timp, “reclamantul nu trebuie să utilizeze remediile care, deși ar constitui un remediu din punct de vedere teoretic, în realitate nu oferă nicio șansă de redresare a pretensei încălcări (a se vedea *Yoyler c. Turciei*, nr. 26973/95, 13 ianuarie 1997, și *Akdivar și alții c. Turciei*, § 68, 30 august 1996, Rapoarte 1996-IV).

32. Este adevărat că în prezenta cauză procedurile sînt încă pe rolul instanțelor judecătorești naționale. Cu toate acestea, Curtea consideră că problema cu privire la epuizarea căilor de recurs interne este indisolubil legată de fondul plîngerii invocate în temeiul articolului 3 din Convenție în partea ce ține de eficacitatea investigației cu privire la relele tratamente preținse a fi aplicate reclamantului. Prin urmare, Curtea consideră că ambele probleme trebuie să fie conexate și examinate împreună (a se vedea *Mikheyev c. Rusiei*, nr. 77617/01, § 88, 26 ianuarie 2006).

33. De asemenea, Curtea notează că plîngerile nu sunt vădit nefondate în sensul articolului 35 § 3 din Convenție. Alte temeuri pentru a declara cererea inadmisibilă nu au fost stabilite. Prin urmare, plîngerile trebuie declarate admisibile.

B. Fondul

1. Argumentele părților

34. Reclamantul a susținut că a fost maltratată în timpul reținerii și detenției sale și că Guvernul nu a prezentat o explicație plauzibilă cu privire la originea leziunilor de pe corpul său. De asemenea, reclamantul a pretins că autoritățile naționale au omis să efectueze o investigație adecvată în legătură cu plîngerea sa.

35. Guvernul nu a prezentat comentariile sale cu privire la fondul plîngerii, susținînd că nu poate să se pronunțe asupra acesteia pînă la

adoptarea în această cauză a unei decizii definitive de către instanțele judecătorești naționale.

2. *Aprecierea Curții*

(a) **Principii generale**

36. După cum a afirmat Curtea în repetate rânduri, articolul 3 din Convenție consfințește una din valorile fundamentale ale unei societăți democratice. Convenția interzice în termeni absoluți tortura și tratamentele inumane sau degradante, chiar și în cele mai serioase circumstanțe, cum ar fi lupta împotriva terorismului și a crimei organizate. Spre deosebire de majoritatea prevederilor substanțiale ale Convenției și ale Protocoloalelor nr. 1 și 4, articolul 3 nu prevede excepții și nicio derogare de la aceasta nu este permisă în conformitate cu articolul 15 § 2, chiar și în cazurile extraordinare de pericol public care amenință viața națiunii (a se vedea *Selmouni*, citată mai sus, § 95, CEDO 1999-V, și *Assenov și alții c. Bulgariei*, 28 octombrie 1998, § 93, Culegere 1998-VIII).

37. Curtea reiterează că orice recurgere la aplicarea forței în procesul de arestare a persoanei, care nu a fost absolut necesară prin însăși natura sa, atentează la demnitatea umană și, în principiu, constituie o încălcare a dreptului garantat de articolul 3 din Convenție (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Ribitsch c. Austriei*, 4 decembrie 1995, § 38, Seria A nr. 336). În cazul în care o persoană este vătămată în timpul detenției sale sau în alte circumstanțe cât se află în custodia poliției, orice atare leziune va crea o prezumție absolută că acea persoană a fost supusă relelor tratamente (a se vedea *Bursuc c. României*, nr. 42066/98, § 80, 12 octombrie 2004). Statului îi revine obligația să dea o explicație plauzibilă modului în care au fost cauzate leziunile, în caz contrar se ridică o problemă evidentă în temeiul articolului 3 din Convenție (a se vedea *Selmouni*, citată supra, § 87).

38. De asemenea, Curtea reiterează că din momentul în care o persoană face afirmații credibile precum că a suportat rele tratamente contrar articolului 3 din Convenție în custodia poliției sau a altor autorități publice, această prevedere coroborată cu obligația generală a Statului conform articolului 1 din Convenție de a “recunoaște oricărei persoane aflate sub jurisdicția lor drepturile și libertățile definite în [...] Convenție”, se impune implicit că ar trebui să existe o investigație oficială eficientă. La fel ca și investigația în sensul articolului 2, investigația trebuie să fie capabilă să conducă la identificarea și pedepsirea celor responsabili. În caz contrar, interdicția legală generală a torturii și a tratamentelor și pedepselor inumane și degradante, în pofida importanței sale fundamentale, ar fi inefectivă în practică și ar fi posibil, în unele cazuri, ca autoritățile naționale să facă abuz de drepturile celor aflați sub supravegherea lor în condiții de o eventuală impunitate (a se vedea, printre altele, *Labita c. Italiei* [MC], nr. 26772/95, § 131, CEDO 2000-IV).

39. Pentru ca o investigație să fie efectivă se poate considera, în general, că este necesar ca persoanele competente să efectueze investigația să fie independente de persoanele implicate în evenimente (a se vedea, printre altele, *Barbu Anghelescu c. României*, nr.46430/99, § 66, 5 octombrie 2004). Aceasta înseamnă nu doar o absență a dependenței ierarhice și instituționale, ci și, de asemenea, o independență practică (a se vedea, cu titlu de exemplu, *Ergi c. Turciei*, 28 iulie 1998, §§ 83-84, Rapoarte 1998-IV, unde procurorul care investiga moartea unei fete în timpul unui pretins conflict, a manifestat lipsă de independență prin faptul că depindea de informația prezentată de jandarmii implicați în incident).

40. Investigația cu privire la rele tratamente trebuie să fie completă. Ceea ce înseamnă că autoritățile trebuie să depună întotdeauna eforturi considerabile în vederea cercetării circumstanțelor cauzei și nu trebuie să înceteze investigația doar în temeiul unor decizii pripite sau nefondate (a se vedea *Assenov și alții*, citată supra, § 103 și urm.). Autoritățile trebuie să ia toate măsurile rezonabile de care dispun ca să asigure probarea circumstanțelor de fapt, inclusiv, *inter alia*, cu declarații ale martorilor și probe medico-legale (a se vedea, *Tanrikulu c. Turciei* [MC], nr. 23763/94, CEDO 1999-IV, § 104 și urm., și *Gül c. Turciei*, nr. 22676/93, § 89, 14 decembrie 2000). În acest sens, orice deficiență a investigației care diminuează șansele de a stabili cauza leziunilor corporale sau identitatea persoanelor responsabile riscă să nu corespundă acestui standard.

(b) Aplicarea principiilor generale în prezenta cauză

41. Revenind la circumstanțele prezentei cauze, Curtea notează că la 15 iulie 2008 reclamantul a fost reținut de către colaboratorii poliției și că la eliberare din custodia poliției pe corpul lui au fost constatate numeroase leziuni corporale (a se vedea paragraful 8 *supra*). Natura acestor leziuni de pe corpul reclamantului corespunde cu explicațiile lui cu privire la cele întâmplate. În plus, colaboratorii poliției acuzați nu au negat faptul că i-au cauzat vătămări, însă au afirmat că acestea au survenit ca urmare a opunerii rezistenței. Totuși, această versiune a faptelor este contradictorie cu constatările instanțelor judecătorești naționale, care au respins acuzațiile în privința reclamantului referitoare la pretinsa opunere de rezistență (a se vedea paragraful 12 *supra*). În asemenea circumstanțe, Curtea consideră că este antrenată responsabilitatea statului.

42. Curtea notează că investigarea efectuată în legătură cu plîngerea reclamantului ridică îngrijorări serioase. În prezenta cauză, care în opinia Curții nu este complexă, investigația a fost pe rolul autorităților naționale aproximativ cinci ani. Procuratura a tergiversat să intenteze o urmărire penală și a respîns de șase ori plîngerea reclamantului pe motive care se bazau pe o investigare foarte superficială. Respingînd plîngerea, procuratura s-a bazat exclusiv pe declarațiile colaboratorilor poliției acuzați, fără a audia alți martori și fără a lua în considerare rapoartele de expertiză medico-

legală. Abia în aprilie 2011, trei ani mai târziu, procuratura a intentat urmărirea penală și a remis cauza în judecată. Însă, situația nu s-a îmbunătățit nici în fază judecării cauzei, aceasta fiind pendinte în primă instanță fără vreo evoluție. În asemenea circumstanțe, Curtea nu poate decât să conchidă că investigarea efectuată în legătură cu alegerile reclamantului despre maltratare nu a fost adecvată sau destul de eficace.

43. Curtea reiterează că dacă calea de recurs internă aleasă de către reclamant este adecvată în teorie, însă în cele din urmă se atestă a fi inefectivă, reclamantul nu este obligat să o epuizeze (a se vedea *Tepe c. Turciei*, 27244/95, decizia Comisiei din 25 noiembrie 1996). Ținând cont de concluzia de mai sus că investigarea în legătură cu plîngerile reclamantului a fost inefectivă, Curtea consideră că el nu trebuie să aștepte finalizarea investigației în vederea epuizării căilor de recurs interne. Prin urmare, Curtea respinge obiecția preliminară a Guvernului de neepuizare a căilor de recurs interne și hotărăște că a existat o încălcare a articolului 3 din Convenție.

II. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 6 DIN CONVENȚIE

44. Reclamantul s-a plîns că urmărirea penală intentată la cererea lui a fost excesiv de lungă și prin urmare a existat o încălcare a articolului 6 din Convenție. Curtea reamintește că prevederile Convenției nu garantează dreptul de a exercita urmărirea penală împotriva terților părți și că articolul 6 nu se aplică procedurilor referitoare la intentarea urmăririi penale împotriva terților părți. Prin urmare, acest capăt de plîngere este incompatibil *ratione materiae* cu prevederile Convenției în sensul articolului 35 § 3 din Convenție, și trebuie respins în conformitate cu articolul 35 § 4.

III. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

45. Articolul 41 din Convenție prevede:

“Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoloalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

46. Reclamantul a pretins suma de 10000 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu moral suferit în urma încălcărilor constatate *supra*.

47. Guvernul a contestat suma pretinsă de reclamant și a susținut că aceasta era excesivă.

48. Avînd în vedere încălcările constatate mai sus și gravitatea acestora, Curtea consideră că acordarea unei sume cu titlu de prejudiciu moral este

justificată în această cauză. Apreciind în mod echitabil, Curtea acordă reclamantului întreaga sumă solicitată.

B. Costuri și cheltuieli

49. De asemenea, reclamantul a pretins suma de 800 EUR cu titlu de costuri și cheltuieli suportate în fața Curții. El a prezentat documente ce atestă că suma respectivă a fost achitată de către el reprezentantului său.

50. Guvernul a susținut că suma pretinsă este excesivă și nejustificată.

51. Curtea acordă suma pretinsă în întregime.

C. Penalitate

52. Curtea consideră că este corespunzător ca penalitatea să fie calculată în dependență de rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA ÎN UNANIMITATE

1. *Conexează* cu fondul excepția preliminară a Guvernului privind neepuizarea căilor de recurs interne de către reclamant și o respinge;
2. *Declară* plîngerile invocate în temeiul articolului 3 admisibile, iar restul cererii inadmisibilă;
3. *Hotărăște* că a existat o încălcare a articolului 3 din Convenție;
4. *Hotărăște*
 - (a) că Statul pîrît trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data la care această hotărîre va deveni definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 din Convenție, următoarele sume, care vor fi convertite în lei moldovenești conform ratei de schimb aplicabile la data executării hotărîrii:
 - (i) 10000 EUR (zece mii euro), plus orice taxă care poate fi percepută, cu titlu de prejudiciu moral; și
 - (ii) 800 EUR (opt sute euro), plus orice taxă care poate fi percepută de la reclamant, cu titlu de costuri și cheltuieli;
 - (b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus pînă la executarea hotărîrii, urmează să fie plătită o penalitate la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întîrziere, plus trei procente.

Întocmită în limba engleză și notificată în scris la 23 iulie 2013, în conformitate cu Regula 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Santiago Quesada
Grefier

Josep Casadevall
Președinte